

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Kongresová 2, p. o. box 51, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 28. 5. 2012, č. j. 141/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 28. 5. 2012, č. j. 141/2012, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věcech kázeňských č. 6/2012 ze dne 20. 2. 2012, jímž byl

žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku tím, že porušil základní povinnosti příslušníka Policie České republiky podle § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona a i služební kázeň podle ust. § 46 odst. 1 služebního zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že z písemných materiálů považuje za prokázané, že odvolateli bylo, a to opakovaně (dne 2.5.2011, 2.9.2011 a 19.9.2011) vedoucím odboru hospodářské kriminality písemně nařízeno předkládat nadřízené odvolatele, vedoucí 3. oddělení hospodářské kriminality, veškeré jím vyhotovené písemnosti ke kontrole s tím, že zpracované písemnosti nesmí bez kontroly kamkoliv nosit ani zasílat. Odvolatel však těchto pokynů svého nadřízeného neuposlechl a dne 16.12.2011 odeslal vytvořený dokument č. 53 v č. j. ORIV-12679/TČ-2011-001493 prostřednictvím informačního systému datových schránek adresátovi. V tomto případě se jednalo o datovou zprávu adresovanou Obvodnímu soudu pro Prahu 4 s názvem "zpráva OS4". S odkazem na pravomoci vymezené v Závazném pokynu policejního prezidenta č. 30/2009 o plnění úkolů v trestním řízení odvolací orgán uvedl, že pokyny vydávané jak vedoucím odboru npor. Mgr. Bc. M. F., tak vedoucí oddělení npor. JUDr. R. D. byly jednoznačně v souladu s tímto závazným pokynem a jejich účelem bylo právě odstraňování vad v činnosti odvolatele. Vzhledem ke skutečnosti, že takový rozsah vad a nedostatků v činnosti nebyl u jiných policistů zaznamenán, byla pozornost oprávněně soustředěna na odvolatele, a to i s ohledem na situaci, že odvolatel se netajil s tím, že pokyny vedoucích pracovníků plnit nebude, neboť je považuje za nadbytečné. Přijaté administrativní opatření, spočívající v povinnosti odvolatele nechávat všechny zpracovávané dokumenty před odesláním předložit vedoucí oddělení ke kontrole, je jediné možné řešení vedoucí k zamezení popisovaných negativních jevů, na které upozorňují jednak vedoucí příslušníci odvolatele, ale také státní zástupci. Pokyny, které byly vydávány odvolateli a z jeho strany úmyslné neplněny, nejsou a nebyly pokyny ve smyslu interního aktu řízení, proto nesplňují podmínky čl. 5 odst. 2 legislativních pravidel, neboť neupravují obecná pravidla chování a činnosti odvolatele, které jsou uvedeny v organizačních řádech, katalogových požadavcích pro zařazení do tarifních tříd a pracovní náplní. Tyto pokyny vedoucích příslušníků byly vydávány pouze k odstranění a následně k zamezení opakování se úmyslných pochybení a ignorace ze strany odvolatele, tudíž nebyly vydávány jako interní akty řízení, ale jako nástroj k naplňování povinností vedoucích příslušníků v rámci § 45 odst. 2 zákona s cílem obnovit služební kázeň odvolatele podle § 46 odst. 1 zákona, která by měla spočívat v nestranném, rádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Ze strany odvolatele záměrný neplněním pokynů vedoucích příslušníků došlo k porušení základních povinností příslušníka Policie České republiky uvedené v § 45 odst. 1 písm. a) zákona, kde je uvedeno, že příslušník je povinen dodržovat služební kázeň, spočívající v nestranném, rádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce uvedl, že uvedená rozhodnutí jsou 1) nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodu rozhodnutí, jejich nesrozumitelnosti a nezákonnosti, a 2) skutkový stav, který vzali oba služební funkcionáři za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy i zákony a nemá v nich oporu. V žalobě uvedl, že kázeňské řízení s ním bylo zahájeno dne 23. 1. 2012, pro skutek popsany takto: „...a tuto v rozporu s rozkazy nadřízených nepředložil ke schválení nadřízenému...“ Přitom dne 2.5.2011 bylo por. Mgr. P. K. formou písemného pokynu vedoucího OHK uloženo veškeré vyhotovené písemnosti předkládat ke kontrole vedoucímu

oddělení včetně pokynu bez této kontroly písemností nikam nepředávat ani nezasílat....". Dne 21. 2. 2012 obdržel žalobce rozhodnutí ředitele OŘP Praha IV číslo 6/2012, ve kterém je skutek popsán odlišně, nežli v zahájení řízení z 5.1.2012. Vzájemně se liší popis skutku i mezi rozhodnutím č. 6/2012 a záznamem o projednání kázeňského přestupku z 9. 2. 2012. Došlo tak k porušení práva žalobce na obhajobu (§ 174 zák. 361/2003 Sb.), když se nemohl ke skutku, který je nakonec popsán v rozhodnutí zcela jinak, vůbec vyjádřit či navrhnout doplnění spisového materiálu, který se navíc zřejmě změnil, když došlo ke změně v popisu skutku. Ve výrokové části rozhodnutí se objevují nové skutečnosti, na které by žalobce chtěl reagovat (pochybení, na něž údajně upozorňuje státní zástupce, chybějící úvaha, který rozkaz tedy byl porušen, odkud je odvozeno oprávnění všechny písemnosti žalobce schvalovat, atd.). Žalobce dále vyjádřil názor, že v jeho práci nebylo možné najít výrazná pochybení a došlo tedy k vytvoření nezákonného pokynu vedoucího odboru hospodářské kriminality npor. Mgr. Bc. M. F., jenž byl následně vymáhán v následujících kázeňských řízeních. Nezákonnost tohoto pokynu spočívá v tom, že odporuje tehdy platným závazným pokynům policejního prezidenta. Npor. M. F. totiž nebyl vůbec oprávněn v tomto rozsahu pokyn vydat, již jen z toho důvodu, že dle čl. 2 odst. 2 písm. f) přílohy Rozkazu policejního prezidenta č. 125/2008, v ETR se zpracovávají pokyny vedoucích pracovníků souvisejících výhradně s jednou konkrétní událostí a tento systém neslouží k vydávání interních aktů řízení. Dále je třeba uvést, že náplň služebního místa komisař (7. tarifní třída), které tehdy žalobce vykonával, dle nařízení vlády 104/2005, mimo jiné zní: „*Samostatné tvůrčí řešení náročných a složitých analytických, metodických a koncepčních úkolů,...*“. Pokyn npor. M. F. z 2. 5. 2011, tedy nikoliv rozkaz, zní: „*...Dále zpracovateli ukládám předkládat vedoucí oddělení veškeré vyhotovené písemnosti ke kontrolní činnosti - obratem a průběžně s tím, že neexistuje, aby zpracovatel písemnosti bez kontroly kamkoliv nosil či zasílal.*“ Tento pokyn nemohl být dodržován již z toho důvodu, že npor. JUDr. R. D., vedoucí oddělení, začala všechny písemnosti vracet nebo generovat neodůvodněné průtahy, které však šly k tíži žalobce, neboť to byl on, kdo odpovídal za procesní činnost i z hlediska včasnosti prováděných úkonů. Pokud tak npor. R. D. neustále s něčím nesouhlasila a bylo nutné písemnosti neustále přepracovávat, navenek to vypadalo, jako kdyby žalobce nic nedělal a vše dělal pozdě. Dále žalobce uvedl, že npor. M. F. není žádným služebním funkcionářem, oprávněným vydávat interní akty řízení a sám se jimi proto musí řídit. Podle závazného pokynu policejního prezidenta 30/2009, o plnění úkolů v trestním řízení, čl. 2 odst. 5, jej zmocňuje pouze k tomu, aby si vyhradil písemnosti, které potvrdí svým podpisem. Uvedený pokyn mohl navíc být vydán pouze za účelem plnění odpovědnosti v odst. 2 čl. 3 ZPPP 30/2009, kdy vedoucí pracovníci *odpovídají za činnost policistů při plnění úkolů v trestním řízení, řídí a kontrolují jejich činnost, u závažnějších případů osobně organizují jejich práci a podle potřeby se sami podílejí na provádění úkonů trestního řízení. Jsou oprávněni dávat pokyny ke kvalitě a rozsahu dokazování; jejich pokyny nesmí být v rozporu s pokyny státního zástupce. Provádějí i potřebná opatření k odstranění nedostatků v práci policistů. Vedoucí pracovníci nižších organizačních článků policejních orgánů uplatňují kontrolní činnost zpravidla v rozsahu vstupní, průběžné a závěrečné kontroly trestních spisů* (tedy nikoliv všech jednotlivých písemností), o čemž provádějí do trestních spisů záznam. Pokud tedy pokyn npor. M. F. je v rozporu s právním předpisem, nemusí být splněn. Závazné pokyny policejního prezidenta, platné a účinné k datu udělení pokynu, rozlišovaly interní akty řízení

- a) závazný pokyn policejního prezidenta,
- b) rozkaz policejního prezidenta,
- c) pokyn vedoucího pracovníka,

d) rozkaz vedoucího pracovníka.

Interní akty řízení vydává policejní prezident a vedoucí pracovník, kterému

A) jsou podřízeny útvary a organizační články, jejichž činnost je interním aktem řízení upravována,

B) nejsou podřízeny všechny útvary a organizační články, jejichž činnost je interním aktem řízení upravována, pokud zmocnění k vydání vyplývá z organizačního řádu nebo interního aktu řízení vyšší právní síly. Vedoucími pracovníky jsou náměstkové policejního prezidenta, ředitelé a vedoucí útvarů Policie ČR a organizačních článků a náměstkové ředitelů krajských ředitelství policie. Věcná příslušnost ke zpracování interního aktu řízení vyplývá z působnosti vymezené organizačním řádem. Interní akty řízení příslušní pracovníci uveřejňují ve své sbírce interních aktů řízení. Npor. M. F., dle Rozkazu ředitele 166/2009, kterým se v příloze vydává organizační řád, je policistou druhé řídicí úrovně, který řídí, organizuje a kontroluje práci policistů a zaměstnanců v souladu s úkoly obvodního ředitelství a odpovídá za ni vedoucímu policistovi, jemuž je přímo podřízen, metodicky vede svěřený úsek činnosti, koordinuje činnost organizačních článků obvodního ředitelství ve své působnosti včetně koordinace s ostatními organizačními články obvodního ředitelství a krajského ředitelství, předkládá požadavky na finanční krytí potřeb organizačních článků obvodního ředitelství ve své působnosti a návrhy na jejich vnitřní uspořádání, zastupuje obvodní ředitelství při jednáních s jinými orgány, organizacemi a osobami v rozsahu vymezené věcné působnosti nebo na základě plné moci, odpovídá za hospodárné využívání prostředků v organizačních článcích obvodního ředitelství ve své působnosti. Není tedy oprávněn vydávat interní akt řízení, již z tohoto prostého titulu, že by jej neměl kde zveřejnit. Další podrobnosti, jak postupovat při tvorbě pokynu vedoucího pracovníka obsahuje závazný pokyn policejního prezidenta 222/2008. Čl. 5 odst. 2 tohoto pokynu říká, že: „...Interními akty řízení se neupravují obecná pravidla chování ani činnosti pracovníků, které jsou uvedeny v organizačních řádech, katalogových požadavcích pro zařazení do tarifních (platových) tříd a pracovních náplních a popisech služebních činností pracovníků. Popis služebního místa komisaře přikládá žalobce v příloze. Úkoly a postupy policisty jsou dále stanoveny například v závazném pokynu policejního prezidenta číslo 30/2009. Mezi těmito povinnostmi však nikde není, že by se měla dávat někomu schvalovat datová zpráva. Žalobce proto uzavřel s tím, že neporušil žádný platný interní akt řízení nebo rozkaz, jeho jednání tedy nemůže být předmětem kázeňského řízení, neboť nenaplnuje skutkovou podstatu kázeňského přestupku a navrhl, aby i s přihlédnutím k dříve naznačeným procesním pochybením byla obě rozhodnutí zrušena.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl všechny žalobní námitky s tím, že tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí jsou nedůvodná a pro nedostatek jejich specifikace se k nim nelze vyjádřit. Skutkové znaky podstaty kázeňského přestupku byly naplněny. Výhrady vůči rozdílnému popisu skutku ve třech rozdílných dokumentech se nezakládají na pravdě, žalobci bylo zřejmé, o jaký kázeňský přestupek se jedná a rovněž měl možnost vyjádřit k podkladu pro rozhodnutí. Pokud jde o porušování pokynu nadřízeného, sám žalobce se k tomu přiznává. Pravomoc k vydání takového pokynu pak pro vedoucího pracovníka vyplývala z ust. článku 2, odst. 3 a 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 30/2009. Přitom i datová zpráva má charakter jakékoliv jiné písemnosti. Pokyny, které byly žalobci vydávány, nejsou pokyny ve smyslu interních aktů řízení, jež by upravovaly obecná pravidla, ale sloužily jen k odstranění pochybení u žalobce. K naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku došlo a žalobce se jej dopustil úmyslně. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání dne 3. března 2016 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce nad rámec svých žalobních námitek uvedl, že ve spise chybí zásadní důkaz, tedy vyjádření přímé nadřízené či jejího zástupce ohledně schválení nebo neschválení předmětné písemnosti a poukázal na to, že byla odeslána formou datové zprávy; samotný skutek tedy není řádně zadokumentován. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že se žalobcem bylo dne 5. 1. 2012 zahájeno řízení ve věcech služebního poměru podle ust. § 178 odst. 1 služebního zákona pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 služebního zákona, jehož se měl žalobce dopustit policista porušením základních povinností příslušníka uvedených v § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona v návaznosti na § 46 odst. 1 služebního zákon tím, že dne 16. prosince 2011 vyhotovil pod č.j. ORIV-12679-53/TČ-2011-001493 písemnost nazvanou „Sdělení o stavu věd-ORIV-6591/ČJ-2011-001493, ORIV-126797rČ-2011-001493“ a tuto rozporu s rozkazy nadřízených nepředložil ke schválení nadřízenému, písemnost vložil do datové právy a dne 16.12.2011 v 12.41 hod, pod pořadovým číslem J26589/2011 odeslal prostřednictvím IS DS Obvodnímu soudu pro Prahu 4, bez vědomí nadřízeného. Přitom dne 2. 5. 2011 bylo žalobci formou písemného pokynu vedoucího OHK uloženo veškeré vyhotovené písemnosti předkládat ke kontrole vedoucímu oddělení včetně pokynu bez této kontroly písemnosti nikam nepředávat ani nezasílat, dále dne 19.9.2011 vedoucí OHK písemně upozornil žalobce, že nadále platí jeho pokyn, aby na všech písemnostech, které jsou kamkoli zasílány nebo předávány, byla schvalovací doložka vedoucího oddělení a jeho podpis.

Žalobce se k věci vyjádřil dne 1. 2. 2012 s tím, že navrhl výslech npor. Mgr. Bc. M. F., vedoucího odboru hospodářské kriminality OŘP P IV, neboť se jedná o osobu, která údajný kázeňský přestupek zjistila. Zejména je nutné osvětlit jaké „rozkazy“ kterých nadřízených byly porušeny a zda tyto „rozkazy“ byly vydány na základě zákona. Rovněž je třeba se zabývat tím, zda jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, může být subsumováno pod skutkovou podstatu kázeňského přestupku, zejména s ohledem na ustanovení § 46 odst. 1 zák. 361/2003 Sb. Žalobce navrhl kázeňské řízení zastavit neboť nejsou objasněny základní požadavky pro vydání rozhodnutí.

Dne 9. 2. 2012 proběhlo u Obvodního ředitelství Policie Praha IV jednání ve věci podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle ustanovení § 50 odst. 1 služebního zákona, jehož se měl žalobce dopustit porušením základní povinnosti příslušníka podle § 45 odst. 1, písm. a) v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 služebního zákona, a to tím, že dne 16. prosince 2011 policista vyhotovil formulář pod Č. j. ORIV-12679-53/TČ-2011-001493 (odpověď na dotaz OS pro Prahu 4), který však v rozporu s rozkazy nadřízených nepředložil ke schválení nadřízenému, kdy tuto písemnost bez schválení vložil do datové zprávy a odeslal prostřednictvím IS DS adresátovi bez vědomí nadřízeného (odesláno 16. 12. 2011 v 12.41 pořadové číslo 26589/2011). Přitom dne 2. 5. 2011 bylo policistovi

formou písemného pokynu vedoucího OHK uloženo veškeré vyhotovené písemnosti předkládat ke kontrole vedoucí oddělení včetně pokynu bez této kontroly písemností nikam nepředávat ani nezasílat, dále dne 19. 9. 2011 vedoucí OHK písemně upozornil policistu, že nadále platí jeho pokyn, aby na všech písemnostech, které jsou kamkoli zasílány nebo předávány, byla schvalovací doložka vedoucí oddělení a její podpis.

Dne 20. 2. 2012 vydal ředitel Obvodního ředitelství Policie Praha IV rozhodnutí ve věcech kázeňských č. 6/2012, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání kázeňského přestupku tím, že porušil základní povinnosti příslušníka Policie ČR dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona a v návaznosti i služební kázeň dle § 46 odst. 1 zákona spočívající v řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro něj plynou z právních a služebních předpisů; Mgr. K. neplnil pokyny nadřízených tím, že dne 16.12.2011 vytvořený dokument č. 53 v č.j. ORIV-12679/TČ-2011-001493 prostřednictvím informačního systému datových schránek odeslal adresátovi, přičemž v rozporu s pokyny nadřízených tento dokument nepředložil nadřízené, vedoucí 3. oddělení hospodářské kriminality, ke kontrole a schválení. Pokyny nadřízených k předkládání Všech vyhotovených písemností ke kontrole a schválení byly jmenovanému uloženy, a to ústně i písemně, minimálně dne 2. 5. 2011 formou pokynu vedoucího odboru hospodářské kriminality ve spise č. j.:ORIV-7073/TČ-2009-001493 resp. č.j.:ORIV-8622/TČ-2011-001493, dále ústní pokyn vedoucí 3. oddělení hospodářské kriminality a záznamem o negativní události s policistou dne 1. 7. 2011, pokynem vedoucího odboru hospodářské kriminality v č.j.:ORIV-14173/TČ-2009-001493 ze dne 19. 9. 2011 a dále v č.j.:ORIV-14941/TČ-2010-001493 dne 2.9.2011. Tyto pokyny byly dány v důsledku předchozích pochybení policisty, na které, krom jiných, upozornil i státní zástupce. Proto mu byl na základě § 51 zákona uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10% na dobu jednoho měsíce.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 5. 3. 2012 odvolání, v němž uvedl, že a) výroková část rozhodnutí neobsahuje právní větu, z níž by bylo patrné, jaký interní právní předpis žalobce porušil. Pokud kázeňským přestupkem je pouze zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, je nutné nadefinovat povinnost, kterou žalobce v rozhodnutí popsaným jednáním porušil a která pro něj měla vyplývat. Poukázal na to, že datové zprávy se v případě odesílání běžně netisknou, nepřidává se k nim žádná podpisová doložka a tudíž není možné fakticky je komukoliv předkládat, ani tak není nikým jiným činěno. K tomuto jsou v rozhodnutí pouze uvedeny nějaké obecné „pokyny nadřízených“. Žalobce se domníval, že je tomu právě proto, že b) rozhodnutí nebylo vydáno za účelem udržet služební kázeň, která spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů, jelikož žádný ze jmenovaných regulativů nebyl porušen. Porušen mohl být tak maximálně pokyn vydaný npor. Mgr. Bc. M. F. v ETŘ, např. dne 2.5.2011, který ovšem nemá sílu interního aktu řízení tzv. „pokynu vedoucího pracovníka“, jak jej zná ZPPP 222/2008, kterým se stanoví pravidla vnitřní normotvorby. Pokyn npor. M. F. měl být pokynem, který souvisí s příslušným č.j. a týká se pouze tohoto č.j.. Vynucování jeho plnění, prostřednictvím kázeňského řízení, je tedy nezákonné. Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobci byl vydán jeho nadřízeným npor. M. F. pokyn k tomu, aby veškeré vyhotovené písemnosti předkládal vedoucí oddělení ke kontrolní činnosti s tím, že je vyloučeno, aby písemnosti bez kontroly kamkoliv nosil či zasílal. Existence takového pokynu je ve spise doložena a žalobce sám při jednání soudu uvedl, že takový pokyn mu byl znám.

Žalobce v žalobě především namítl, že popis skutku, v němž je spatřován jeho kázeňský přestupek, uvedený v rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Policie Praha IV č. 6/2012 se odlišuje od popisu, obsaženého v zahájení řízení ze dne 5. 1. 2012 i popsání v záznamu o projednání kázeňského přestupku ze dne 9. 2. 2012. Tuto námitku soud neakceptoval, neboť především v ní žalobce nijak nekonkretizoval, v čem jmenovitě by se měly tyto tři označené popisy rozcházet. Nadto je podle názoru soudu zřejmé, že byť se neshodují slovo od slova, přesto je v nich žalobcovo jednání popsáno z hlediska místa, času a způsobu provedení shodně, takže není pochyb o tom, co je žalobci kladeno za vinu. Navíc lze poukázat na to, že lišil-li by popis skutku, uvedený v rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Policie Praha IV č. 6/2012 od popisu, obsaženého v zahájení řízení ze dne 5. 1. 2012 i popsání v záznamu o projednání kázeňského přestupku ze dne 9. 2. 2012, bylo na místě, aby žalobce na takový rozpor poukázal v odvolání proti rozhodnutí vydanému v I. stupni. Jak je však zřejmé z textu odvolání, žalobce nic takového neučinil.

Další žalobní námitka se týkala závaznosti pokynu, který mu byl vydán a za jehož nerespektování byl sankcionován, protože žalobce zpochybňoval pravomoc svého nadřízeného, npor. Mgr. M. F., vedoucího odboru hospodářské kriminality Obvodního ředitelství Policie Praha IV takový pokyn vůbec vydat. Poukazoval na to, že vedoucímu odboru nepřísluší vydávat interní akty řízení a navíc že předmětný pokyn nebyl předepsaným způsobem zveřejněn.

Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Bez ohledu na to, zda vedoucímu odboru hospodářské kriminality Obvodního ředitelství Policie Praha IV příslušela pravomoc vydávat interní akty řízení nebo nikoliv, je nesporné, že podle ust. článku 2 odst. 3 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 30 ze dne 21. dubna 2009, o plnění úkolů v trestním řízení, ve znění pozdějších předpisů, *vedoucí pracovníci odpovídají za činnost policistů při plnění úkolů v trestním řízení, řídí a kontrolují jejich činnost, u závažnějších případů osobně organizují jejich práci a podle potřeby se sami podílejí na provádění úkonů trestního řízení. Jsou oprávněni dávat pokyny ke kvalitě a rozsahu dokazování; jejich pokyny nesmí být v rozporu s pokyny státního zástupce. Provádějí i potřebná opatření k odstranění nedostatků v práci policistů. Vedoucí pracovníci nižších organizačních článků policejních orgánů uplatňují kontrolní činnost zpravidla v rozsahu vstupní, průběžné a závěrečné kontroly trestních spisů, o čemž provádějí do trestních spisů záznam.*

Podle ust. článku 2 odst. 5 citovaného Závazného pokynu *vedoucí pracovníci služby kriminální policie a vyšetřování jsou za účelem odpovědnosti uložené v odstavci 3 oprávněni vyžadovat od policistů předložení každého rozhodnutí o postupu prověřování a vyšetřování a o provedení procesních úkonů a opatření. Zároveň jsou oprávněni vyhradit si písemnosti, které vždy potvrdí svým podpisem, případně doplní o své stanovisko.*

Je tedy nesporné, že vedoucí odboru hospodářské kriminality jednak byl odpovědný za činnost sobě podřízených policistů při plnění úkolů v trestním řízení –

včetně pravomoci řídit a kontrolovat jejich činnost – a jednak byl oprávněn přímo dohlížet na výkon práce jednotlivých policistů včetně toho, že si nechával předkládat jimi vypracovaná rozhodnutí o postupu pověřování a vyšetřování a o provedení procesních úkonů a opatření; současně byl oprávněn vyhradit si písemnosti, které vždy potvrzoval svým podpisem. Tuto pravomoc nelze podle názoru soudu interpretovat jinak, než že žalobcův nadřízený služební funkcionář měl pravomoc stanovit způsob kontroly žalobcovy práce s tím, že právě žalobci uložil povinnost předkládat ke kontrole a odsouhlasení vedoucí 3. oddělení hospodářské kriminality všechny jím vyhotovované písemnosti, doplněný o zákaz takové písemnosti bez toho expedovat navenek. Takto formulovaný pokyn nijak nevybočuje z mezí oprávnění stanovených v článku 2 odst. 3 a 5 citovaného Závazného pokynu policejního prezidenta. Nadto není nijak zřejmé, že by tento pokyn jakkoliv překračoval účel a smysl těchto oprávnění - tedy kontrolovat činnost policistů při plnění úkolů v trestním řízení -, nebo že by se žalobci ukládal povinnosti, které by nesouvisely s jeho prací v rámci jeho služebního zařazení na odboru hospodářské kriminality. Z povahy věci pak soud nemá pochybnosti o tom, že pod pojem „písemnost“ je nutno zahrnout jakékoliv písemné sdělení, bez ohledu na to, jakou formou je expedováno mimo útvar kriminální policie; skutečnost, že dokument č. 53 byl soudem zaslán systémem datových schránek tu proto není významná.

Konečně pak bylo nutno vypořádat s tím, zda nesplnění pokynu uloženého žalobci vedoucím odboru hospodářské kriminality Obvodního ředitelství Policie Praha IV bylo možno podřadit pod pojem porušení služební kázně.

Podle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.

Podle ust. § 5 odst. 1 služebního zákona služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen "vedoucí příslušník"), dávat podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby.

Jak vyloženo výše, služební předpis, tedy Závazný pokyn policejního prezidenta č. 30, stanovil policistům, kteří řídí výkon služby dalších policistů na úseku plnění úkolů v trestním řízení oprávnění dávat podřízeným policistům rozkazy k výkonu služby. V tomto smyslu je tedy nutno pokyn vedoucího odboru hospodářské kriminality Obvodního ředitelství Policie Praha IV považovat za rozkaz, k jeho vydání byl oprávněn. Jeho nerespektování pak ovšem naplňuje obsah pojmu „*porušení služební kázně*“, což znamená, že takovým jednáním policista porušuje povinnost uloženou mu v ust. § 45 odst. 1 písm. a) služebního zákona, tedy *dodržovat služební kázeň*. Porušení této povinnosti je pak kázeňským přestupkem podle ust. § 50 odst. 1 věta první služebního zákona, podle něhož *kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu*.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žalovaný odvolací orgán nepochybil, jestliže konstatoval, že žalobce svým nerespektováním pokynu nadřízeného vedoucího odboru hospodářské kriminality, s nímž byl seznámen, porušil povinnost

zachovávat služební kázeň, a tím se dopustil kázeňského přestupku. Žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu proto nebyla podána důvodně.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce až při jednání soudu dne 3. března 2016 uplatnil novou žalobní námitku, spočívající ve tvrzení, že klíčový fakt, tedy schválení či neschválení předmětné písemnosti ze strany přímé nadřízení nebyl prokázán. Soud zde musel poukázat na ust. § 71 odst. 2 věta druhá soudního řádu správního, podle kterého *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Vzhledem k tomu, že v původní žalobě podané dne 17. 7. 2012 nebyl takto koncipovaný žalobní bod uveden, soud se jím nezabýval. Nad rámec tohoto závěru lze pak poukázat jen na to, že žalobce tuto námitku – která by nepochybně měla svůj význam pro řízení o kázeňské přestupku – právě v tomto řízení nikdy neuplatnil. Nakolik lze z obsahu spisu seznat, svou obhajobu žalobce koncipoval vždy především jako polemiku s oprávněností předmětného pokynu vedoucího odboru hospodářské kriminality, přičemž proti obvinění o porušení tohoto pokynu v případě písemnosti – dokumentu č. 53 č. j. ORIV-12679/TČ-2011-001493 nikdy nebrojil.

Městský soud v Praze tedy žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková